

ת"פ 5516/04/20 - מדינת ישראל נגד מ' ר'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5516-04-20 מדינת ישראל נ' א' ר'

בפני בעניין:	כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי המאשימה	מדינת ישראל באמצעות יחידת תביעות י-ם במשטרת ישראל
נגד הנאשם	מ' ר' ע"י ב"כ עו"ד אשרף חסן	

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת תקיפה סתם - בת זוג, על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 7.6.19, בעקבות ויכוח שהתגלע בין בני הזוג, הנאשם היכה את אשתו (להלן: המתלוננת) במכות ובאגרופים. בן דודו של הנאשם ניסה להפריד בין בני הזוג במשך דקות ארוכות (ואף הרחיק מהם את בתם הקטנה, אותה החזיקה המתלוננת), והמתלוננת אף ניסתה לברוח בעצמה, אולם הנאשם שב והתקרב למתלוננת וגרר אותה לרכב.
3. כאמור, לאור הודאת הנאשם, ביום 2.6.21 הורשע הנאשם במיוחס לו. לבקשת הצדדים, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

4. לאחר מספר דחיות, הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ביום 10.5.22. שירות המבחן תיאר את קורות חייו של הנאשם, בן 27, נשוי כשש וחצי שנים ואב לשני ילדים. הוא מתגורר ביחידה נפרדת בבית הוריו ונראה שמשפחתו מנהלת אורח חיים נורמטיבי ותקין. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות, ומאז השתלב בשוק התעסוקה בעבודות שונות. שירות המבחן ציין שלנאשם אין עבר פלילי. כשנשאל על האירוע המתואר בכתב האישום, הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והביע צער וחרטה ששירות המבחן התרשם מכנותם. עוד אמר הנאשם לשירות המבחן שמאז האירוע ועד עתה הוא ואשתו עברו תהליך של התבגרות והפקת לקחים.
5. שירות המבחן דיבר גם עם המתלוננת, שסיפרה שבדרך כלל שוררים בין בני הזוג יחסים תקינים וחיוביים, ללא אירועים מיוחדים וללא אלימות, ושהאירוע נשוא כתב האישום היה חד פעמי. לדבריה, האירוע התרחש

לאחר חופשה בת מספר ימים עם משפחת הנאשם, בה נאלצו לטפל בילדיהם והלחץ שהצטבר אצלם במהלך הימים האלה יצא בצורה זו. עוד סיפרה שלאחר האירוע ופתיחת ההליכים נגד בעלה, היחסים ביניהם חזרו למסלולם התקין.

6. שירות המבחן התרשם שהנאשם הוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית ורצון לחיות חיים תקינים. עם זאת, נראה שבמצבי קיצון הנאשם עשוי להגיע להתנהגות תוקפנית ואף אלימה. לאור דברי שני בני הזוג בדבר התהליכים שעברו מאז האירוע, ומחשש שהביעו בפני שירות המבחן, שענישה קשה תביא לקשיים בתא המשפחתי ובכלכלת הבית, המליץ שירות המבחן על ענישה בדמות 150 שעות של"צ, והתחייבות להימנע מעבירות נוספות. עוד המליץ שירות המבחן לשקול את ביטול ההרשעה, לאור כל האמור לעיל.

טיעוני הצדדים לעונש

7. **ב"כ המאשימה** עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם - שלמות הגוף, החירות ותחושת הבטחון של המתלוננת. לדבריה יש לדון עבירות אלימות כלפי בנות זוג בחומרה, ושכתב האישום מלמד שהנאשם מנסה לשלוט באשתו בכח הזרוע. לאור זאת, עתרה ב"כ המאשימה למתחם שנע בין 4 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם, עתרה למיקום הנאשם בשליש התחתון של המתחם - 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות. זאת, נוכח היעדרו של עבר פלילי ולאור האחריות שנטל הנאשם על מעשיו והדרך שעברו בני הזוג.

8. **ב"כ הנאשם** עתר למתחם שנע בין אי הרשעה והתחייבות לבין מאסר בדרך של עבודות שירות. ב"כ הנאשם עמד על כך שהמעשה לא היה חמור מאד ועל כך שהמתלוננת עצמה ביקשה שלא להטיל עונש חמור מתוך רצון שלא לפגוע בנאשם, בהנחת שהמעשה חריג ליחסיהם היומיומיים. על כן, ביקש לבטל את הרשעתו של הנאשם, תוך שציין שבעבודתו של הנאשם כפקח תנועה נוהגים לבקש רישום פלילי והדבר עלול להביא לפיטוריו. לשאלתי אם הוא יכול להמציא אישור לכך, השיב שהנאשם אמר שהדבר יקח זמן משום שעליו לפנות לממונים עליו.

9. **הנאשם**, בדברו האחרון, אמר שבמשך שלוש השנים שחלפו מאז המקרה ועד עתה לא היו אירועי אלימות נוספים בינו לבין המתלוננת, וציין ש"הכל בסדר בינם". הוא התנצל בפני בית המשפט ואמר שהרשעה תפגע לו בעבודה.

דין

אי הרשעה

10. כאמור, הנאשם ביקש שאבטל את הרשעתו משום שייתכן וקיומו של רישום פלילי יפגע בעבודתו. עם זאת, לשאלתי אם יש ביכולתו להציג בפניי תימוכין לטענתו נאמר שהדבר יקח זמן ולא הוצגו בפניי כל ראיות לטענה. אוסיף שגם לשירות המבחן לא הוצג כל מסמך המוכיח שאכן יש בהרשעה כדי לפגוע בעבודתו של הנאשם. כבר נאמר, כי "בבית משפט זה נקבע לא אחת כי אין די בחשש אפשרי להמשך התפתחותו המקצועית של המבקש כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, שהיא כידוע תוצאתה הישירה של הוכחת אשמתו של אדם בהליך הפלילי (ראו, למשל, החלטתי ברע"פ 174/18 שלפמן נ' מדינת ישראל (9.1.2018)). כך או

כך, אין בנסיבה זו כדי לתמוך בביטול הרשעתו. (רע"פ 2768/18 **שירי סיוון נ' מדינת ישראל** (נב 12.06.2018)).

11. גם על פי הלכת "כתב", אליה מפנה ב"כ הנאשם, לא מצאתי לבטל את הרשעת הנאשם: "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל." (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, נב(3) 337 (1997)).

12. בענייננו, לא רק שהנאשם לא הציג ראיות מתאימות, אלא שגם לא הוכיח שהוא אכן נדרש להמציא גליון רישום פליל במקום עבודתו. בנסיבות אלה, לא ניתן לומר שמתקיים המבחן של "פגיעה חמורה בשיקום הנאשם".

13. גם באשר לסוג העבירה - הנאשם הורשע לאחר שהודה בעובדות כתב האישום, בכך שתקף את בת זוגו במשך דקות ארוכות. עליו לתת את הדין על כך, והמשמעות היא גם רישום פלילי של מעשיו. לא הוצגה בפניי סיבה מספקת לביטול ההרשעה, ואני אינני סבורה שעבירה של אלימות כלפי בת זוג היא מסוג העבירות בהן ניתן לוותר על הרשעה.

14. על כן, אני מותירה את הרשעת הנאשם על כנה.

מתחם העונש ההולם

15. כידוע, בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה נשוא כתב האישום הוא הגנה על שלומה הגופני, ביטחונה האישי ושלוות נפשה של המתלוננת.

12. בשנים האחרונות אלימות כלפי נשים הפכה מכת מדינה, והתוודענו לעוד ועוד מקרים בהם איבדו נשים את חייהן על ידי בני זוגן. כמות המקרים מעוררת בהלה של ממש. בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין הודגשה החומרה היתרה הטמונה בעבירות המבוצעות בתא המשפחתי והצורך בענישה מחמירה בצדן. כך למשל, צוין כי "עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו" (רע"פ 1884/19 **שמריז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.03.19)).

13. לרוב, המדובר באלימות המתבצעת בחדרי חדרים, רחוק מן העין, באופן המקשה על גילוייה עד אשר אוזרת הנפגעת את האומץ להביא את מצוקתה לידיעת גורמי אכיפת החוק במטרה להביא לריפוי מצבה. ראו לעניין זה הדברים שהובאו על ידי כב' השופט אלרון:

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלוות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג" (רע"פ 2486/19 **נאטור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.4.19)).

14. לצד זאת, אין לכחד שלעיתים המדובר באירועי אלימות חד פעמיים, אשר הינם תולדה של רגעי לחץ ומשבר, ואשר אינם מאפיינים את חייהם המשותפים של בני הזוג. ברור שאין בכך כדי להפחית מחומרת המעשה.

בהקשר זה ראוי לציין, שאליומות בתא המשפחתי לובשת צורות שונות. לעיתים, כלל אין המדובר באליומות פיזית, כי אם באליומות נפשית בלתי פוסקת שנועדה להטיל אימה על הנפגעת באופן שוטף. במקרים אחרים, ייתכן ומדובר יהיה באליומות כלכלית, שנועדה למנוע את עצמאותה של הנפגעת באופן המחזק את התלות והצורך שלה בפוגע. כך או אחרת, בתי המשפט הדגישו את הצורך להילחם בתופעת האלימות במשפחה.

15. בענייננו, מדובר בפגיעה ברף הנמוך, שנעשתה באופן חד פעמי וכאשר שני בני הזוג מדווחים עליה כעל חריג ליחסים תקינים שקיימים ביניהם כבר מספר שנים. הפגיעה לא הייתה חזקה ולא נאמר שהביאה לנזקים ממושכים למתלוננת, לא בפן הפיזי ולא בפן הנפשי.

16. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה שבעבירות בהן הורשע הנאשם, משיתים בתי המשפט מנעד רחב מאוד של עונשים הנע בין ענישה הצופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל. כבר נפסק לא אחת שכל מעשה אלימות שונה בנסיבותיו ובחומרתו, באופן המשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם. ראו והשוו: עפ"ג (מחוזי חי') 26397-07-21 **מדינת ישראל נ' עלא עואד** (נבו 14.12.2021); ת"פ (שלום קריות) 20627-04-20 **מדינת ישראל נ' סלטאן שאהין** (נבו 14.04.2022); רע"פ 6464/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 14.10.2018); ת"פ (שלום ראש"צ) 33977-01-14 **מדינת ישראל נ' מוחסן עיסה** (נבו 07.07.2015); ע"פ (מחוזי י-ם) 881-09-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 04.06.2018).

17. בנסיבות האמורות אני סבורה שמתחם העונש ההולם נע בין שירות לתועלת הציבור, לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

העונש ההולם

18. הלכה פסוקה קבעה שעל בתי המשפט מוטל תפקיד חשוב בהגנה על הנפגעות באמצעות ענישה מחמירה בעבירות של אלימות במשפחה. זאת, על מנת לסייע במיגור התופעה ולתת משקל משמעותי לשיקולי הרתעה. כך למשל, נפסק כי "בית משפט זה קבע, וחזר וקבע, כי עבירות אלימות נגד נשים במסגרת התא המשפחתי יזכו ליחס מחמיר [...]". החמרת הענישה במקרים אלה מייצגת את חשיבותו של הערך המוגן שמונח על הכף, והוא "לספק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה" (שם, שם) (ע"פ 6968/16 **אודי גרני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.05.18)). יודגש שהחמרה כאמור נכונה לכלל עבירות האלימות במשפחה - בין אם ברף הגבוה ובין אם ברף הנמוך - וברי שהדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

19. כמובן, שאין המדובר בהחמרה אוטומטית, וברור שהדבר יתקיים ברוח עקרון הברזל בדבר ענישה אינדיבידואלית. בנסיבות המקרה דנא, עולה שהנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי לו הסתבכות ראשונה בפלילים. יתר על כן, עולה שהנאשם והמתלוננת שיקמו את היחסים ביניהם ומעוניינים בשימור התא המשפחתי ובכך שתוצאות האירוע נשוא כתב האישום לא תהיינה חמורות. זאת אני למדה מתסקיר שירות המבחן שתשאל גם את המתלוננת עצמה, ומדברי ב"כ הנאשם והנאשם עצמו בפני בדברו האחרון. נתונים אלה מחזקים את הסברה שהנאשם נעדר דפוסי עברייניים ושמדובר בהתנהגות שלא תישנה. יש לקוות שאכן כך הדבר.

20. על כן, מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות. הנאשם יחל בריצוי

בתוך 30 ימים מיום קבלת התכנית. השירות רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בהחלטה שיפוטית. הנאשם מוזהר בזה כי אי ריצוי השל"צ במלואו, יגרור הפקעתו והטלת עונש חלופי תחתיו.

ב. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא יבצע עבירת אלימות לרות איומים.

ג. נוכח חייהם המשותפים של הנאשם והמתלוננת, אמנע מהשתתף קנס או פיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ' סיוון תשפ"ב, 19 יוני 2022, בהעדר הצדדים.